

Še tisti dan proti večeru je prišel v deželo, kjer so hodili ljudje tihi po cestah in se niso upali niti glasno govoriti. Držali so se bridko, kot da je v vsaki hiši lakot sezidana. Res je prišla v tiste kraje hudina, delali so, jesti niso imeli kaj, to pa še ni konec vsega.

»Strah božji, kaj pa vam je?« je bil radoveden Petron.

»Tako,« so povedali ljudje ponižno, »gospod grof so nam umrli, vsaj pravijo tako, toda nič ne verjamemo, bojimo se, da bi ga ne zbudili, joj, kako bi se razjezili na nas!«

Petron je zmajal z glavo, stopil je v grad in videl je, da je prazen, grof leži mrtev v veliki sobani, služabnikov ni nikjer. Vzel je lopato, pokopal grofa, potem pa poklical ljudi: »Vidite, da je grof mrtev in da ga ne bo več nazaj.«

Razveselili so se in so hoteli, da bi jim bil odslej Petron za grofa. »Ti bi nam bil dober gospodar...« so rekli.

Petron se je pa razjezil.

»Komaj ste se rešili enega, že bi radi drugega!« jim je povedal in kar zapustil deželo.

Prehodil je križem kražem še nekaj sveta, nato ga je obšlo domotožje in napotil se je v preljubo Grapo. Graparji so bili še zmeraj taki kot včasih, prepirali so se z Višavci, jedli sirkov kruh in pripravljali kozji sir. Sploh so mislili, da se svet ni še nič premaknil. Petron jim je pokazal denar, češ, kupili bomo zemljo na Višavi, da ne bomo več v Grapi. Graparji so bili veseli, da jim hoče biti dober, iz Grape pa niso hoteli oditi.

»Ne gremo,« so rekli, »zmeraj smo bili v Grapi, bomo še odslej lahko. Čemu bi kupovali zemljo, Višavci bi nas pregnali, komaj čakajo, kdaj planejo na nas.«

Petron ni rekel ne bev ne mev, kupil je zemljo na Višavi, postal je gospodar, delal je od jutra do večera in bil je zadovoljen. Vabil je Graparje, naj pridejo k njemu, češ, tam doli sploh ne morete dihati, vsa sapa vam poide, preden se pretolčete do vrha. Niso ga poslušali.

Tri hiše so še sedaj skrite v Grapi in tretja je prazna. Ljudje molčijo in trpijo od jutra do večera. Petron na Višavi pa čaka in čaka, večno ne more biti tako, tudi gospodje in cmerikavci so se spametovali, čemu bi se Graparji ne?



X.:

## Lučka.

*Takrat, ko so viharji zabučali,  
mi je mama lučko prižgala,  
da z njo hodim  
koderkoli, — povsodi.  
Hodil sem z lučko po svetu.*

*Svetlo je gorela,  
dokler niso prišli viharji  
in plamen zadušili.  
Joj, mama! lučka je ugasnila  
in jaz ne vidim nikamor!  
Mama, jaz ne vidim nikamor...*